

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 2Csp/8/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219200153
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8219200153.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: Y. F., X.. XX.XX.XXXX, L. J. XXXX/XXX, XXX XX L., o zaplatenie 289,51 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovanej nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou Okresnému súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) 28.01.2019 sa žalobca domáha uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 289,51 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 289,51 Eur počnúc od 22.05.2018 (t.j. deň po postúpení pohľadávky) do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Aktívnu legitímáciu na podanie žaloby žalobca odvodil z predloženej kópie rámcovej „Zmluvy o postúpení pohľadávok“ č. 0398/2018/CE z 21.05.2018 (ďalej len „Zmluva o postúpení pohľadávok“), na základe ktorej obchodná spoločnosť - Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej len „pôvodný veriteľ“, alebo aj „postupca“) svoju pohľadávku voči žalovanej postúpila na žalobcu (ďalej tiež aj len „postupník“).

3. Žalobca podanie žaloby odôvodnil tým, že žalovaná pohľadávka vznikla na základe „Zmluvy č. 5075552670“ zo 04.08.2015 (ďalej len „úverová zmluva“), uzavretej medzi pôvodným veriteľom (postupcom) na jednej strane a žalovanou na strane druhej, na základe ktorej pôvodný veriteľ poskytol žalovanej finančné prostriedky s tým, že cit. „Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti...“ boli upravené v úverovej zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach (VOP). Žalobca je presvedčený, že úverová zmluva cit.: „... obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a ... zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ...“ Žalobca uviedol, že žalovaná neplnila v stanovených lehotách splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa úverovej zmluvy s preto ešte pôvodný veriteľ (postupca) cit. „... podaním zo dňa 16.05.2016 znížil celkový úverový rámec na nulu a Zmluvu vypovedal.“ Ku dňu postúpenia, predstavovala pohľadávka pôvodného veriteľa sumu 381,15 Eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 289,51 Eur, z riadneho úroku vo výške 0,- Eur, z úroku z omeškania vo výške 29,14 Eur a z poplatkov vo výške 62,50 Eur, tak ako bola táto dlžná suma ku dňu postúpenia pohľadávky vyšpecifikovaná v bankovom systéme generovanej prílohe k Zmluve o postúpení pohľadávok. Žalovaná suma podľa žalobcu však pozostáva iba z istiny v sume 289,51 Eur,

príčom jej príslušenstva vo výške 91,64 Eur pozostávajúceho zo sumy úrokov z omeškania a zo sumy poplatkov [381,15 - (29,14 + 62,50)], sa žalobca podanou žalobou nedomáha a odo dňa nasledujúceho po dni postúpenia pohľadávky, t.j. od 22.05.2018 sa žalobca domáha priznania mu úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo žalovanej sumy do doby zaplatenia.

4. Prílohou žaloby boli: „Zmluva o Kreditnej karte (spotrebiteľský úver)“ zo 04.08.2015 s jednou prílohou označenou ako „Poplatky“; list adresovaný pôvodným veriteľom žalovanej zo 16.05.2016 označený ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o Kreditnej karte“; VOP pôvodného veriteľa v znení účinnom od 01.01.2015; „Produktové obchodné podmienky pre kreditné karty a povolené prečerpania“ pôvodného veriteľa v znení účinnom od 15.01.2018; sadzobník pôvodného veriteľa v znení účinnom od 01.01.2015; rámcová Zmluva o postúpení pohľadávok č. 0398/2018/CE z 21.05.2018 s vygenerovanou prílohou o vyšpecifikovaní výšky postúpenej pohľadávky; oznámenie pôvodného veriteľa o postúpení pohľadávky žalovanej z 21.05.2018 bez dokladu o jeho doručení a pokus žalobcu o zmier adresovaný žalovanej z 20.11.2018.

5. Žaloba s prílohami bola za účelom vyjadrenia doručená žalovanej do vlastných rúk 03.04.2019, avšak žalovaná do rozhodnutia okresného súdu ostala v konaní pasívna a k žalobe sa nevyjadрила.

6. Na výzvu okresného súdu, ohľadom splnenia povinnosti právnym predchodcom žalobcu (pôvodným veriteľom) pred postúpením pohľadávky žalobcovi podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), žalobca vo svojom písomnom podaní doručenom okresnému súdu 30.07.2019 uviedol, že vzhľadom na to, že žalovaná bola v omeškaní so splatením svojho dlhu nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní, bola žalovaná pôvodným veriteľom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok (žalobca však tieto výzvy pôvodného veriteľa nekonkretizoval a nepredložil ich ani k žalobe ani k predmetnému vyjadreniu pozn.), na základe čoho má žalobca za to, že cit.: „...v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi a vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva.“ Žalobca okrem toho opakovane zdôraznil, že v konaní už predložil aj oznámenie postupcu (pôvodného veriteľa) o postúpení pohľadávky žalobcovi, ktoré bolo adresované žalovanej, ktorá skutočnosť podľa neho bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu legitimáciu ako postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky, bez toho, aby okresný súd skúmal platnosť postúpenia pohľadávky ako prejudiciálnu otázku. V tejto súvislosti žalobca podotkol, že s jeho aktívnou legitimáciou nemožno spájať povinnosť pôvodného veriteľa podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože cit.: „Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva.“, takže aj prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno podľa žalobcu spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, pretože toto ustanovenie nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, t.j. v tomto prípade k žalovanej, ale zakladá iba administratívnu zodpovednosť banky voči Národnej banke Slovenskej republiky podľa § 50 ods. 1 zákona o bankách. Okrem toho žalobca poukázal na to, že žalovaná bola ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní nie len viac ako 90 dní, ale bola v omeškaní po dobu 817 dní, preto podľa jeho názoru cit.: „...právny predchodca žalobcu by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovaným (zrejme sa jedná o chybu v písaní, pretože v danom konaní a jedná o žalovanú, pozn. súdu) nezasielal“ Napokon splnenie/nesplnenie povinnosti podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách právnym predchodcom žalobcu pred postúpením pohľadávky žalobcovi, žalobca argumentačne odôvodnil aj tzv. cit.: „súhlasom žalovanej“ daným v zmysle § 89 ods. 1 zákona o bankách, podľa relevantnej časti ktorého cit.: „... Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. ...“ Podľa žalobcu v zmysle citovaného ustanovenia o bankách došlo aj v danom prípade k individuálnemu dojednaniu súhlasu medzi žalovanou na jednej strane a právnym predchodcom žalobcu (Slovenskou sporiteľňou a. s.) na strane druhej o možnosti postúpenia pohľadávky banky voči žalovanej na tretiu osobu bez potreby realizovania predchádzajúceho súhlasu žalovanej alebo bez potreby realizácie predchádzajúcej výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa žalobcu sa toto konkrétne

dojednanie nachádzalo v bode 12.4. VOP, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou úverovej zmluvy a podľa dojednania ktorého cit.: „Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky.“ Podľa žalobcu si tak žalovaná a jeho právny predchodca dohodli odchylné od zákona o bankách cit.: „... možnosť postúpenia pohľadávky nepodmienenú počtom dní omeškania, prípadne zaslaním písomnej výzvy...“, s tým, že žalobca podotkol, že uvedené dojednanie nemožno považovať za také, ktoré by spôsobovalo nevyvážené postavenie zmluvných strán, pretože jednako je založené na zákonom zmocnení § 89 ods. 1 zákona o bankách a jednako je aj v súlade s § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého veriteľ môže svoju pohľadávku postúpiť inej osobe aj bez súhlasu dlžníka. Prílohou predmetného vyjadrenia žalobcu neboli žiadne listinné dôkazy.

7. V spotrebiteľských sporoch podľa § 297 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v účinnom znení (ďalej len „CSP“) „Súd na prejednanie sporu nariadi pojednávanie. Pojednávanie nie je potrebné nariadiť, ak ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia vecí, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšuje 1 000 eur.“

8. Podľa § 219 ods. 1 a 3 CSP „Rozsudok súd vyhlasuje vždy verejne a v mene Slovenskej republiky. Pritom uvedie výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti exekúcie. Vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.“

9. Okresný súd v danej veci rozhodol a rozsudok dňa 30.09.2020 verejne vyhlásil podľa § 219 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa prvej vety § 219 ods. 3 CSP, za splnenia zákonných podmienok podľa § 297 písm. b) CSP.

10. Okresný súd vykonal vo veci dokazovanie listinnými dôkazmi priloženými v spise a zistil tento skutkový stav.

11. Slovenská sporiteľňa a.s. (ďalej tiež aj len „banka“ alebo „pôvodný veriteľ“) uzavrela so žalovanou 04.08.2015 „Zmluvu o Kreditnej karte (spotrebiteľský úver)“, na základe ktorej banka poskytla žalovanej spotrebiteľský revolvingový úver s úverovým rámcom 300,- Eur, ktorý úver sa žalovaná v prípade čerpania revolvingu zaviazala pôvodnému veriteľovi splácať v splátkach minimálne v sume po 15,- Eur mesačne a to kedykoľvek v mesiaci, najneskôr však do dňa splatnosti, ktorým je 20. deň v mesiaci (viď. čl. II., bod 4. úverovej zmluvy). Revolvingový úver bol žalovanej poskytnutý s premenlivou výškou úrokovej sadzby, ktorá bola závislá od čerpanej sumy revolvingu ku koncu účtovného obdobia zníženej o žalovanou zaplatenú splátku k najbližšiemu dňu splatnosti. Pre daný úver bola ročná percentuálna miera nákladov (RPMN) úveru určená na 39,66 %, pri priemernej RPMN ku dňu uzavretia úverovej zmluvy 25,67 % s tým, že celkové náklady, ktoré mala žalovaná zaplatiť za úver boli vyčíslené sumou 357,59 Eur.

12. Podľa znenia VOP v znení účinnom od 01.01.2015 a to konkrétne ich bodu 12.4., ktorého sa žalobca vo svojom vyjadrení doručenom okresnému súdu 30.07.2019 dovoľával cit. „Klient súhlasí, že Banka môže akékoľvek svoje pohľadávky voči Klientovi postúpiť.“

13. „Produktové obchodné podmienky pre kreditné karty a povolené prečerpania“ pôvodného veriteľa boli okresnému súdu žalobcom predložené v ich znení účinnom od 15.01.2018, t.j. v znení ktoré je z hľadiska doby uzavretia úverovej zmluvy, ktorá bola uzavretá už 04.08.2015, pre tento spor irelevantným.

14. Listom zo 16.05.2016 označeným ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o Kreditnej karte“ pôvodný veriteľ oznamuje žalovanej jednako, že je dlhodobo v omeškaní so splácaním pohľadávky pôvodného veriteľa a preto pôvodný veriteľ znižuje s účinnosťou k 24.05.2016 žalovanej úverový rámec na nulu a teda, že úverovú zmluvu s ňou uzavretú pôvodný veriteľ vypovedá a jednako jej oznámil, že ak do 24.05.2016 žalovaná nezaplatí splátku minimálne v sume 50,01 Eur, bude

žalovaná povinná zaplatiť pôvodnému veriteľovi celú jeho pohľadávku naraz a to v sume 346,51 Eur a to do 15 dní od účinnosti zníženia celkového úverového rámca na nulu.

15. Na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0398/2018/CE z 21.05.2018, pôvodný veriteľ (Slovenská sporiteľňa a.s.) svoju pohľadávku, ktorú mal z úverovej zmluvy zo 04.08.2015 voči žalovanej, postúpil žalobcovi, ktorý je nebankovým subjektom, pričom podľa vygenerovanej prílohy k tejto rámcovej zmluve pohľadávky voči žalovanej bola postúpená v sume 381,15 Eur, z ktorej sumy tvorila istina sumu 289,51 Eur, pričom posledná splátka na splatenie úveru mala byť žalovanou v sume 15,- Eur učená 14.04.2016 a úver mal byť zosplatený už 24.05.2016. Postúpenie pohľadávky pôvodný veriteľ podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámil žalovanej listom z 21.05.2018, ktorého doručenie však žalobca listine nepreukázal.

16. Predžalobnou výzvou z 20.11.2018 označenou ako „Pokus o zmier“ žalobca vyzval žalovanú na úhradu jemu pôvodným veriteľom postúpenej pohľadávky v sume 388,41 Eur a to do 27.11.2018 s tým, že ak žalovaná túto neuhradí, bude sa žalobca svojho nároku domáhať súdnou cestou.

17. Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“

18. Podľa § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka účinného v rozhodnom čase, patrila Zmluva o úvere medzi tzv. absolútne obchody, avšak v danom prípade právny vzťah medzi zmluvnými stranami založený dotknutou zmluvou o spotrebiteľskom úvere, bolo vzhľadom na jej spotrebiteľský charakter potrebné posudzovať aj podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré popri ostatných zákonoch o ochrane spotrebiteľa (zákon č. 634/1992 Zb., resp. č. 250/2007 Z.z.) a zákonoch o spotrebiteľských úveroch (č. 258/2001 Z.z., resp. č. 129/2010 Z.z.) predstavujú základný právny rámec ochrany spotrebiteľa.

19. Podľa § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.“

20. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“

21. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), v znení účinnom v rozhodnom čase „Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti.“

22. Podľa § 1 ods. 8 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov.“

23. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania; veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.“

24. Podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase „Na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.“

25. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd v prvom rade za preukázané, že medzi Slovenskou sporiteľňou a.s., t.j. medzi pôvodným veriteľom a žalovanou nepochybne existoval občianskoprávny záväzkový vzťah spotrebiteľského charakteru a to titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou, pretože pri jej uzatváraní žalovaná ako spotrebiteľ nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a úver jej bol poskytnutý za iným účelom, ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania avšak pôvodný veriteľ (predchodca žalobcu) pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako veriteľ s poukazom na predmet svojho podnikania. Žalobca nepopieral postavenie žalovanej v zmluvnom vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Preto nemôžu byť pochybnosti o použití ustanovení Občianskeho zákonníka na posúdenie náležitostí celej úverovej zmluvy, vrátane podmienok, za ktorých bol úver poskytnutý i prechodu práv a povinností zo zmluvného vzťahu z pôvodného veriteľa na žalobcu.

26. Avšak ešte prv, ako by okresný súd pristúpil k vecnému skúmaniu úverovej zmluvy a tým k skúmaniu danosti a dôvodnosti žalovaného nároku, ktorý mal žalobca nadobudnúť zmluvou o postúpení pohľadávky od banky (t.j. od pôvodného veriteľa), bolo nevyhnutným skúmať otázku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 205/2009 z 29. 6. 2010). V danom prípade si žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby od zmluvy o postúpení mu pohľadávky pôvodným veriteľom z 21.05.2018.

27. Podľa § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.“

28. Podľa § 525 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.“

29. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase „Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.“

30. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 16.05.2016, kedy mala byť podľa žalobcu, žalovaná pohľadávka zosplatnená pôvodným veriteľom „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“

31. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu 16.05.2016, kedy mala byť podľa žalobcu, žalovaná pohľadávka zosplatnená pôvodným veriteľom „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej

zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najsôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

32. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) v znení účinnom v rozhodnom čase „Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením či len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením či len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.“

33. Podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy „Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť; takáto zmluva musí mať formu a podobu vyžadovanú zákonom alebo dohodou účastníkov, pričom banka a pobočka zahraničnej banky zodpovedá za jej preukázateľné vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu najnesôr pri uzavretí obchodu a za jej uchovávanie a ochranu podľa § 42 ods. 1.“

34. V danom prípade okresný súd najsamprv pripomína, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6Co 119/2013, sp. zn. 19Co 194/2015, sp. zn. 4Co 145/2014, Okresný súd Trenčín sp. zn. 11C 233/2014, Okresný súd Banská Bystrica sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník sp. zn. 5C 430/2013).

35. Vzhľadom na uvedené, je podľa okresného súdu jedným z dôvodov, ktorý svedčí o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal, žeby v prípade žalovanej pohľadávky došlo k jej účinnému zosplateniu zákonom predvídaným postupom jeho právnym predchodcom (bankou), pričom, ako už bolo uvedené, k postúpeniu je spôsobilá len taká pohľadávka, ktoré je už splatnou. Na úkon zosplatenia je oprávnená jedine banka, ak by tomu tak nebolo, tak spotrebiteľa vstupujúci pôvodne do právneho vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom, čím by nastal rozpor s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so Smernicou o nekalých obchodných praktikách (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

36. Ak by k postúpeniu pohľadávky došlo skôr, ako k jej zosplateniu, t.j. ak by v čase postúpenia postupovaná pohľadávka nebola v celosti splatná jednalo by sa o rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách a postúpenie pohľadávky by nebolo možné považovať za platné. Postúpenie nesplatennej pohľadávky banky by malo za následok neprípustný vstup nového subjektu do živého právneho vzťahu s bankou, ktorý je spravovaný osobitným právnym predpisom, a to zákonom o bankách, a to napriek tomu, že takýto subjekt nemá štatút banky (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 6 Co/104/2018).

37. V uvedenej súvislosti okresný súd poznamenáva, že proces zosplatnenia pohľadávky vzniknutej na základe zmluvy spotrebiteľského charakteru, ktorá bola resp. mala byť splácaná v splátkach má svoj explicitný zákonný postup, ktorý nie je možné svojvoľne obísť a ktorý je legislatívne upravený v cit. § 565 OZ v spojení s cit. § 53 ods. 9 OZ. Pri postúpení pohľadávky spotrebiteľského charakteru sa vyžaduje, aby pred úkonom zosplatnenia veriteľ (v danom prípade pôvodný veriteľ, t.j. predchodca žalobcu) najsamprv realizoval voči dlžníkovi (žalovaná) v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením výzvu s upozornením na to, že ako veriteľ plánuje využiť inštitút zosplatnenia úveru, pretože dlžník je v omeškaní so splatením konkrétnej splátky (kvôli neuhradeniu ktorej sa stane celý dlh zročným) minimálne tri mesiace. Keďže v danom prípade žalobca dodržanie tohto zákonného postupu pôvodným veriteľom pri zosplatnení jemu postúpenej pohľadávky voči žalovanej nepreukázal, okresný súd má za to, že žalobcovi, pôvodným veriteľom postúpená pohľadávka nebola pred týmto postúpením zákonným postupom zosplatnená a teda ani jej postúpenie nemožno mať z tohto dôvodu za účinné. Žalobca totižto v konaní predložil iba list zo 16.05.2016, v ktorom pôvodný veriteľ oznámil okrem iného žalovanej, že ak do 24.05.2016 nezaplatí splátku minimálne v sume 50,01 Eur, bude žalovaná povinná zaplatiť pôvodnému veriteľovi celú jeho pohľadávku naraz, t.j. ako keby bola zosplatnená, avšak žalobca nepreukázal, žeby pôvodný veriteľ pred týmto listom realizoval voči žalovanej v zákonnej lehote nie kratšej ako 15 dní pred zamýšľaným zosplatnením aj výzvu, ktorou by bol pôvodný veriteľ na tento svoj zamýšľaný úkon žalovanú upozornil. Navyše v danom prípade nebolo tvrdené a ani preukázané ani to, kvôli nezaplateniu ktorej splátky sa stal celý dlh žalovanej zročným a teda nie je ani preukázané, či vo vzťahu k tejto splátke bola splnená zákonná lehota minimálne 3 mesiace s omeškaním jej zaplataenia, kvôli ktorej by sa stala celá pohľadávka voči žalovanej zročnou. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky vyplýva len to, že poslednú splátku žalovaná zaplatila 14.04.2016, pričom už o mesiac a to 24.05.2016 mal byť úver zosplatnený. Okresnému súdu nedá na tomto mieste nepoznamenať, že v konaniach so slabšou stranou, ktorým konaním je nepochybne aj spotrebiteľský spor, je žalobca (dodávateľ) povinný aj bez výzvy okresného súdu, už s podaním žaloby nie len tvrdiť, ale aj hodnoverne preukázať všetky pre rozhodnutie kľúčové skutočnosti.

38. Vzhľadom na uvedené, keďže nezosplatnený úver môže spravovať len bankový subjekt, ktorý je držiteľom bankového povolenia v súlade s príslušnými právnymi predpismi a jedine banka je oprávnená úver aj zosplatiť, pričom vykonanie tohto úkonu pôvodným veriteľom (bankou) nebolo v tomto konaní preukázané, okresný súd má za to, že v danom prípade kvôli absencii zákonného zosplatnenia, resp. jeho nepreukázania, nemohlo v danom prípade dôjsť ani k účinnému postúpeniu takejto pohľadávky na žalobcu (nebankový subjekt).

39. Okresný súd v súvislosti s problematikou postúpenia nespokatneného úveru poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co 203/2015, ktoré sa týka postupovania pohľadávok právneho predchodcu žalobcu (postupcu v predmetnom konaní), na odklon od ktorého nevidí dôvod a v plnom rozsahu sa s jeho závermi stotožňuje cit.: „Predmetný splátkový úver vo výške 29.000,- Sk (962,62 eur) poskytla žalovanej Slovenská sporiteľňa, a. s. na základe zmluvy z 28.8.2006. V zmysle tejto zmluvy mala konečná splatnosť úveru nastať dňa 20. 8. 2011. Pohľadávku z tohto úveru Slovenská sporiteľňa, a. s. postúpila Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r. o. (právny zástupca žalobcu) zmluvou o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010. Z Čl. 7.6 bod 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a. s., v prípade porušenia zmluvnej povinnosti zo strany dlžníka bola Slovenská sporiteľňa, a. s., oprávnená okrem iného vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru alebo zmluvu o úvere vypovedať, prípadne od nej odstúpiť. Slovenská sporiteľňa, a. s., nevyužila ani jednu z týchto možností a pohľadávku teda postúpila spomenutej spoločnosti bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od nej. Táto skutočnosť je zrejmá z toho, že až žalobca (po tom, ako mu pohľadávku postúpila spoločnosť Havel & Holásek, spol. s r. o.) vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to listom zo 4. 7. 2011 (č. 1. 13). Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že by úver s úrokmi z neho vo výške 18,60 % ročne bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bola žalovaná v omeškaní. Z ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. (zákon o bankách) vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ Pokiaľ teda Slovenská sporiteľňa, a. s., postúpila zmluvou z 21. 10. 2010 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu Advokátskej kancelárii Havel & Holásek, spol. s r.

o., postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), Slovenská sporiteľňa, a. s., nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok z 21. 10. 2010 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Obč. zák. Vzhľadom na to v súlade so zásadou, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, než má, je neplatnou aj zmluva z 1. 12. 2010, ktorou Advokátska kancelária Havel & Holásek, spol. s r. o., postúpila predmetnú pohľadávku žalobcovi. Žalobcovi preto v spore chýba aktívna vecná legitímácia. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že žalobca nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je pritom úkonom, ktorý možno podradiť pod pojem spravovanie úveru. Vzhľadom na to žalobca zrejme nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru.“

40. Okrem uvedeného v danom prípade, pri posúdení účinnosti postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa (banky) na žalobcu (nebankový subjekt) a teda pri posúdení danosti aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, musel okresný súd zohľadniť aj špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o úvere na základe ktorej bola vzniknutá pohľadávka predmetom postúpenia a jednako musel zohľadniť aj špecifický charakter zmluvných subjektov zmluvy o postúpení pohľadávky. Jednotiacim znakom týchto dvoch vzťahov je, že ich subjektom bola v oboch prípadoch banka, t.j. subjekt ktorý poskytuje úvery na základe bankovej licencie, takže v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky banky, ktorá mala v úverovom vzťahu voči žalovanej dominantnejšie postavenie a žalovaná v postavení spotrebiteľa mala v tomto vzťahu postavenie výrazne slabšej strany, ktoré musí byť vyvážené poskytnutím zvýšenej ochrany jej práv aj z hľadiska zvýšenej kontroly splnenia všetkých zákonne deklarovaných predpokladov na postúpenie takejto špecifickej, z nerovného vzťahu vzídennej pohľadávky (bankovej pohľadávky) prihladnuc súčasne aj na to, že banka týmto svojim úkonom (rozumej postúpením pohľadávky) dostala žalovanú (spotrebiteľku) do právneho vzťahu s iným subjektom (rozumej s postupníkom), ktorého výber žalovaná nemala možnosť ovplyvniť, keďže v zmysle Občianskeho zákonníka na postúpenie pohľadávky inému subjektu nie je potrebný súhlas dlžníka (t.j. v danom prípade žalovanej).

41. Majúc na zreteli aj uvedené okresný súd konštatuje, že pri postúpení bankovej pohľadávky musia byť splnené, nie len všeobecne deklarované pravidlá postúpenia akejkoľvek pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale v záujme ochrany spotrebiteľa musia byť navyše splnené aj osobitné predpoklady dané špecifickosťou tejto pohľadávky poskytovanej len na základe bankovej licencie a to predpoklady stanovené aj zákonom o bankách, upravujúceho tento osobitný druh (bankového) podnikania. Preto okresný súd ex offio skúmal nie len splnenie univerzálnych zákonných predpokladov postúpenia pohľadávky v zmysle Občianskeho zákonníka, ale skúmal aj splnenie osobitných nadstavbových predpokladov na postúpenie „bankovej“ pohľadávky podľa v rozhodnom čase (rozumej v čase postúpenia) účinného § 92 ods. 8 zákona o bankách, tobôž ak k postúpeniu pohľadávky bez možnosti zásahu žalovanej (spotrebiteľa) došlo na nebankový subjekt (žalobcu) ktorý, nie je administratívnoprávne kontrolovateľný a postihnuteľný Národnou bankou Slovenskej republiky (ďalej len „národná banka“).

42. Ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách sa sledovalo sprísnenie postúpenia (cesie) bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej národnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Pre úplnosť je treba dodať, že s účinnosťou od 01.01.2017 zákonom č. 299/2016 Z.z. zákonodarca pristúpil k ďalšiemu sprísneniu postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, a to k zúženiu okruhu subjektov, na ktoré je možné postúpiť bankovú pohľadávku (napr. splatenie vkladu do základného imania u postupníka najmenej 500 000,- Eur, vylúčenie obchodníkov s oprávnením poskytovať spotrebiteľské úvery do 10 000,- Eur a pod.). Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a nepodporujú záver o možnosti odklonu od pravidla cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa (viď. tiež odkaz 72c v § 89 ods.1 zákona o bankách).

43. Vzhľadom na uvedené okresný súd konštatuje, že pri postúpení pohľadávky pôvodného veriteľa (banky, postupcu), ktorú mal voči žalovanej, na žalobcu (postupníka), boli síce splnené všeobecné formálne právne predpoklady postúpenia pohľadávky stanovené Občianskym zákonníkom (t.j. okresný súd nezistil, že by postúpeniu pohľadávky Slovenskou sporiteľňou a.s. na žalobcu bránila dohoda,

ktorá by bola uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalovanou), avšak v konaní nebolo žalobcom preukázané, žeby si banka pred postúpením pohľadávky splnila aj zákonnú povinnosť podľa v rozhodnom čase účinného cit. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý vyžadoval, aby banka pred zamýšľaným postúpením pohľadávky inému subjektu, ktorého výber ako už bolo konštatované spotrebiteľ (klient) nemôže ovplyvniť, dala tento svoj zamýšľaný postup na vedomie spotrebiteľovi a to písomnou výzvou na plnenie s upozornením, že aj keď napriek tejto výzve bude spotrebiteľ viac ako 90 kalendárnych dní s plnením čo i len časti svojho záväzku voči banke v omeškaní, musí si byť spotrebiteľ vedomý a musí počítať s tým, že banka aj bez jeho súhlasu svoju pohľadávku voči nemu môže postúpiť inému aj nebankovému subjektu, t.j. subjektu voči ktorému už spotrebiteľ nebude požívať ochranu v zmysle ochrany svojich citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, vymožiteľnej národnou bankou. Inými slovami povedané, v záujme ochrany slabšej strany vo vzťahu s bankou, t.j. v záujme ochrany spotrebiteľa z hľadiska ochrany jeho citlivých údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva, pred ich sprístupnením tretím osobám nebankového charakteru, ktorých postupy sú z hľadiska nakladania a spracovania s týmito údajmi nekontrolovateľné a nevyožiteľné národnou bankou, dal podľa okresného súdu zákonodarca v § 92 ods. 8 zákona o bankách spotrebiteľovi možnosť, rozhodnúť sa, či aj napriek písomnej výzve banky na plnenie podstúpi riziko, aby jeho údaje boli sprístupnené nebankovému subjektu ak po výzve nebude viac ako 90 kalendárnych dní banke plniť a tak aby bolo nakladanie s jeho údajmi nekontrolovateľné národnou bankou alebo spotrebiteľ bude konať s vedomím, že sám svojím konaním, keď ani po takejto výzve banky viac ako 90 kalendárnych dní nebude banke plniť, sa pripravil o ochranu nakladania so svojimi údajmi tvoriacimi predmet bankového tajomstva. Podľa okresného súdu banka nezaslaním predmetnej výzvy spotrebiteľovi podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie je oprávnená spotrebiteľa o toto jeho rozhodnutie (v lehote min. 90 kalendárnych dní po zaslaní výzvy, pozn.) pripraviť, resp. tomuto oprávneniu spotrebiteľa korešponduje zákonná povinnosť banky, aby pred zamýšľaným postúpením svojej pohľadávky voči spotrebiteľovi na tretiu osobu (aj nebankového charakteru), takúto výzvu spotrebiteľovi zaslala, aby toto postúpenie pohľadávky bolo účinné aj z hľadiska zákonných požiadaviek zákona o bankách. Písomná výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky na osobu, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu jej klienta (spotrebiteľa), po uplynutí zákonom stanovenej lehoty min. 90 kalendárnych dní. V prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovaným, nemôže byť platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu vecnú legitímáciu.

44. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu totiž okresný súd konštatuje, že súdna prax sa už odklonila od judikatúry (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 4 Obo 210/01, pozn.), v zmysle ktorej relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky už bez ďalšieho postačuje na založenie aktívnej vecnej legitímácie postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má z takéhoto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Podľa novej judikatúry (napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo 14.05.2008 alebo sp. zn. 1 Cdo 76/2007 z 28.01.2009) v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo.

45. Okresný súd v uvedených súvislostiach príkladmo poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 26/2017 z 28.03.2018, v ktorom je uvedené: „Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu (nerozhodno či obsahu úkonu alebo len jeho účelu) so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, podľa názoru dovolacieho súdu neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej aj pre výsledok konania v prejednávanej veci než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O.z)“

46. Obdobne v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.04.2018 je uvedené: „Dovolací súd preto konštatuje, že v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.“

Dovolací súd preto uzatvára, že následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť postupnej zmluvy pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.“

47. V danom prípade okresný súd neprisvedčil argumentácii žalobcu, že banka (Slovenská sporiteľňa a. s.) pred postúpením mu pohľadávky voči žalovanej, realizovala voči žalovanej aj výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorú výzvu žalobca navyše len tvrdil, ale nepreukázal jej predložením. Na margo, pre úplnosť veci okresný súd poznamenáva, že túto výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné stotožniť ani s výzvou adresovanou dlžníkovi pred zosplatnením úveru a ani so samotným oznámením o zosplatnení úveru (ktoré navyše v tomto prípade taktiež, ako už bolo uvedené, neboli preukázané), pretože obe tieto výzvy majú jednako odlišné zákonné náležitosti a jednako majú odlišné právne účinky, resp. sú s nimi spojené odlišné právne následky na právny status spotrebiteľa (klienta).

48. Inými slovami, žalobca v konaní netvrdil a ani nepredložil žiadnu výzvu Slovenskej sporiteľne a.s. pre žalovanú, ktorou by ju minimálne 90 kalendárnych dní pred postúpením pohľadávky žalobcovi vyzýval na zaplatenie dlžnej sumy a súčasne by ju upozornil na možnosť postúpenia. Preto sa podľa okresného súdu nepreukázalo platné postúpenie predmetnej pohľadávky na postupníka t.j. na žalobcu, ktorý nie je bankou (napr. Krajský súd v Trnave sp. zn. 24Co/722/2015 z 10.08.2016, Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017 zo 17.08.2017, sp. zn. 7Co/7/2017 z 24.08.2017, sp. zn. 2Co/220/2016 z 30.08.2017, sp. zn. 20Co/124/2016 z 28.09.2017), a tým nebola dodržaná ani lehota 90 kalendárnych dní, ktorá je určená pre klienta na plnenie svojho dlhu, čím môže docieľiť nepostúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt. Je nutné podotknúť, že ak neboli splnené uvedené podmienky, je irelevantné s akou sumou bola žalovaná v omeškaní, ak nebolo preukázané vyhotovenie ani doručenie jej tejto výzvy a tiež zákonná lehota za účelom možnosti splnenia dlhu pred jeho postúpením.

49. Okresný súd nespochybňuje právo banky (Slovenská sporiteľňa a.s.) zbaviť sa rizikovej pohľadávky hoci aj jej postúpením na iný subjekt, ktorý nemusí byť ani bankou, avšak súčasne je tohto názoru, že je treba chrániť v tomto vzťahu s bankou aj slabšie postavenie klienta (spotrebiteľa), ktorému zasa nemožno brániť aby sa rozhodol či s rizikom neplnenia svojho záväzku voči banke budú sprístupnené jeho citlivé údaje tvoriace bankové tajomstvo inému nebankovému subjektu, resp. má právo minimálne byť si vedomý takéhoto postupu banky v prípade, že banke nebude plniť. Slovenská sporiteľňa a.s. bola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu voči žalovanej na žalobcu len po tom, ak bol klient napriek jej písomnej výzve, ktorá by bola doručená nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, a to aj bez súhlasu klienta. V prípade, že takéto predpoklady splnené neboli, bolo potrebné na takúto pohľadávku hľadieť ako na nepostupiteľnú, teda pohľadávku ktorej postúpenie by bolo v priamom rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu by potom samotná zmluva o postúpení pohľadávky v časti týkajúcej sa takejto nepostupiteľnej pohľadávky bola absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť bol povinný okresný súd v konaní ex offa aj bez námietky žalovanej prihliadnuť (napr. Krajský súd v Trnave sp.zn. 26Co/445/2015 z 19.04.2016).

50. Okresný súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že z nesplnenia podmienok definovaných v § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže vyvodzovať závery o platnosti, resp. neplatnosti posudzovaného postúpenia. Podľa názoru okresného súdu, tak ako už bol uviedol (aj vzhľadom na citovanú judikatúru, pozn.) ide totiž o lex specialis upravujúci postup pri postupovaní bankovej pohľadávky. Nemôžu byť pochybnosti v tom, že obmedzenia banky vyplývajúce z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách treba považovať za imanentnú súčasť ústavného práva či už fyzickej osoby alebo právnickej osoby na ochranu pred neoprávneným zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov tvoriacich predmet bankového tajomstva (čl. 19 ods. 3 Ústavy SR) v tomto prípade údajov o jeho majetkových pomeroch. Odovzdanie údajov o poskytnutom úvere a jeho podmienkach bankou tretej osobe bez splnenia podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách je tak treba považovať za neoprávnené zverejnenie údajov o osobe dlžníka vrátane údajov o jeho majetkových pomeroch. Bez významu v tejto súvislosti totiž nie je skutočnosť, že poskytovateľ úveru, v tomto prípade banka, je v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti spotrebiteľa o poskytnutie úveru, povinný zo zákona o spotrebiteľských úveroch zisťovať schopnosti žiadateľa o úver, úver splácať a nesporne v rámci toho zisťovať aj jeho najmä rodinné a majetkové pomery, pričom tieto údaje tvoria obsah dokumentácie o záväzkovom vzťahu ktorú, ako to výslovne vyplýva z ustanovenia

§ 92 ods. 8 zákona o bankách, je banka povinná pri postúpení pohľadávky, odovzdať postupníkoví. Vzhľadom na uvedené tak nemôžu byť pochybnosti o tom, že podmienky postúpenia pohľadávky bankou tak, ako vyplývajú z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, treba považovať za zákonom stanovené podmienky, ktoré musia byť naplnené pre možnosť banky svoju pohľadávku z úveru postúpiť na inú osobu. Bez ich splnenia je postup banky v rozpore s týmto zákonným ustanovením, teda odporuje zákonu, v dôsledku čoho zmluva o postúpení pohľadávky, ktorú by banka bez súhlasu dlžníka, napriek tomu s treťou osobou uzavrela, je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná (napr. Krajský súd v Prešove sp. zn. 19 Co/50/2017, sp. zn. 7Co/7/2017, sp. zn. 2Co/220/2016, sp. zn. 20Co/124/2016).

51. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že banka pred postúpením mu pohľadávky nemusela realizovať výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože žalovaná bola v omeškaní s plnením záväzku viac ako 90 kalendárnych dní, okresný súd konštatuje, že táto argumentácia neobstoí, pričom v tomto smere podporne poukazuje na výklad § 92 ods. 8 zákona o bankách Krajským súdom v Žiline v rozhodnutí sp. zn. 7Co/715/2015 z 24.02.2016, ktorý uvádza, že uvedené zákonné ustanovenie v prvej vete hovorí o tom, že ak bola doručená písomná výzva banky na úhradu dlžnej sumy, napriek ktorej však za obdobie dlhšie ako 90 kalendárnych dní túto dlžnú sumu dlžník neuhradí, môže banka pohľadávku postúpiť inej osobe, ktorá nie je bankou aj bez jeho súhlasu. Veta druhá hovorí o tom, že banka takéto právo nemôže uplatniť, ak by jej klient pred postúpením uhradil omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. Banka však aj v prípade, že klient uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, môže pohľadávku postúpiť v prípade, ak súčet všetkých omeškaní so splnením, čo i len časti toho istého peňažného záväzku voči banke, alebo pobočke zahraničnej banky, presiahol jeden rok. Inými slovami povedané, banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní klient neuhradí peňažný záväzok môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. V prípade, ak by aj po uplynutí 90 dní klient svoj peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní, uhradil, takto banka postupovať nemôže, ak však po uplynutí 90 dní klient svoj omeškaný peňažný záväzok uhradí, ale ide o peňažný záväzok, s ktorým je v omeškaní dlhšie ako 1 rok, môže banka aj napriek tejto úhrade pohľadávku postúpiť na iný subjekt. Uvedené vyplýva aj z formulácie „napriek písomnej výzve...“, čo znamená, že najskôr musí byť vždy vyhotovená a odoslaná písomná výzva a potom môže nastať situácia, že klient bude dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní alebo nebude, s tým, že ak aj v tejto 90 dňovej lehote bude klient plniť avšak bude plniť záväzok s ktorým bol v omeškaní viac ako rok banka je napriek úhrade v tomto prípade viac ako ročného omeškania oprávnená postúpiť pohľadávku inému aj nebankovému subjektu, teda táto okolnosť je až následná po realizovanej výzve (t.j. doba omeškania nie je dôležitá na splnenie povinnosti zaslať výzvu, pozn).

52. Napokon sa okresný súd musel vysporiadať aj s argumentáciou žalobcu, že podľa jeho názoru jeho právny predchodca (banka) nemusel realizovať pred postúpením pohľadávky výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože banka pri uzatváraní zmluvy o úvere využila zákonom, konkrétne § 89 ods. 1 zákona o bankách, jej dané zmocnenie dojednať sa s klientom odchylné od zákona o bankách, pričom podľa žalobcu banka toto oprávnenie aj využila a pri uzatváraní úverovej zmluvy sa so žalovanou vo VOP mali dohodnúť, že banka bude aj bez súhlasu žalovanej a bez akejkoľvek predchádzajúcej výzvy oprávnená postúpiť inému subjektu svoju pohľadávku voči žalovanej. V týchto súvislostiach okresný súd podotýka, že uvedená obranná argumentácia žalobcu je účelová a vyfabulovaná, takže jej nie je možné uveriť, pretože znenie bodu 12.4. VOP vôbec nepojednáva o žalobcom tvrdených skutočnostiach, ale toto ustanovenie VOP iba obsahuje prehlásenie klienta (žalovanej), že banka môže akékoľvek pohľadávky voči nej postúpiť, avšak bez konkretizácie komu ich môže postúpiť a že ich môže postúpiť bez splnenia zákonných predpokladov podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

53. Navyše okresný súd nad rámec uvádza, že aj keby k takejto dohode bolo došlo (čo nedošlo) jednalo by sa podľa okresného súdu o neprijateľné zmluvné dojednanie a to z viacerých aspektov. Jednako keďže toto dojednanie sa malo nachádzať nie priamo v úverovej zmluve, ale len vo VOP, z označenia ktorých - „všeobecné“ vyplýva, že ide o všeobecne platné obchodné podmienky, t.j. platné pre neurčité množstvo obdobných prípadov, nemožno mať takéto dojednanie za individuálne dojednané medzi bankou a klientom (spotrebiteľom) v zmysle požiadavky § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nehovoriac o tom, že klient signuje len úverovú zmluvu nie však VOP a navyše aj samotné cit. znenie § 89 ods. 1 zákona o bankách predpokladá, aby takéto dojednanie bolo učené vo forme zmluvy, ktorý charakter VOP určite nemajú. Okrem toho takéto dojednanie, ktoré by bolo súčasťou VOP by bolo bankou dopredu pripravené pre široký okruh jej klientov bez možnosti žalovanej akýmkoľvek spôsobom

sa podieľať na ich tvorbe a ovplyvniť ich obsah, t.j. žalovaná by ju musela prijať, ak chcela vstúpiť do zmluvného vzťahu so Slovenskou sporiteľňou, a.s.. Okrem toho dojednanie ktoré citoval žalobca by bolo neprijateľným aj z dôvodu, že podľa okresného súdu by vytváralo výraznú nerovnováhu v pomere síl oboch zmluvných strán (t.j. banky na jednej strane a klienta na strane druhej) a to jednako z hľadiska že klient by sa vopred vzdával svojich práv ohľadom akýchkoľvek aj budúcich svojich záväzkov čo je v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a jednako touto zmluvnou podmienkou by banka obchádzala ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré je kogentným ustanovením a dohodou zmluvných strán sa od neho nemožno odchýliť a tiež, žalovaná ako spotrebiteľ už vopred pri samotnom uzavretí zmluvného vzťahu s bankou dávala súhlas s postúpením akýchkoľvek pohľadávok bankou voči nej ako dlžníkovi na tretiu osobu (teda aj na zahraničný subjekt, voči ktorému domôcť sa práva zo strany spotrebiteľa by bolo značne sťažené), zatiaľ čo žalovaná takýto súhlas banky na postúpenie pohľadávky voči banke, resp. prevod záväzku voči banke na tretiu osobu nedostala a postúpiť svoju prípadnú pohľadávku voči banke bola oprávnená iba s predchádzajúcim písomným súhlasom banky.

54. Vzhľadom na uvedené okresný súd nemá pochybnosti, že aj keby došlo k takémuto zmluvnému dojednaniu, jednalo by sa o zmluvnú podmienku neprijateľnú podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ale tiež absolútne neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Absolútne neplatná zmluvná podmienka nemôže zakladať akékoľvek právo alebo povinnosť, v dôsledku čoho banka nebola oprávnená postúpiť pohľadávku voči žalovanej žalobcovi, bez dohody so žalovanou (napr. Okresný súd Žilina č.k. 6C 285/2013-172, ktorý rovnakú zmluvnú podmienku vo VOP Slovenskej sporiteľne, a.s. určil pre jej neprijateľnosť podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka za neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, ktoré rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom v Žiline č. k. 7Co 270/2016-210).

55. Keďže žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, t.j. nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého odvodzuje žalobou uplatnený nárok, okresný súd žalobu ako celok zamietol. Vzhľadom na tento právny záver bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími námietkami a argumentmi žalobcu, ktorými preukazoval oprávnenosť ním uplatneného nároku.

56. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) „Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.“

57. Podľa § 262 ods. 1 CSP „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.“

58. Podľa § 262 ods. 2 CSP „O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

59. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto okresný súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania a to podľa § 255 CSP, v zmysle ktorého by v konaní pomerne úspešnejšia žalovaná mala mať voči žalobcovi nárok na 100% náhradu trov konania, avšak keďže žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli (k veci sa ani len nevyjadřila), okresný súd jej túto náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku môže podať odvolanie strana, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 C.s.p.). Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Bardejov. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v uvedenej lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1, 2 C.s.p.).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) je treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.). Odvolanie len proti odôvodneniu rozsudku nie je prípustné (§ 358 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. Ak sa rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých subjektov a ide o samostatné spoločenstvo podľa § 76 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20160701>> a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektoré subjekty, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí, ak od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu. Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá ani vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej splatnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti (§ 367 C.s.p.).

Dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak odvolateľ vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak odvolateľ vezme odvolanie späť, právoplatnosť napadnutého rozhodnutia nastane, ako keby k podaniu odvolania nedošlo. Lehoty, ktoré majú plynúť od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, plynú v takom prípade od právoplatnosti uznesenia o zastavení odvolacieho konania. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Ak sa odvolanie vzalo späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 369 C.s.p.).

Ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane (§ 370 C.s.p.).

Žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť (§ 371 C.s.p.). V odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou (§ 372 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.